

Китоби Юил ва Калисои Лодикияи Адвентистҳои Рӯзи Ҳафтум — Шумораи Якум

Санҷиши Ҳақиқати Ҳозира

Jeff Pippenger

2025-12-02

«Дар Навиштаҳо баъзе чизҳое ҳастанд, ки фаҳмидани онҳо душвор аст ва, мувофиқи сухани Петрус, бемаърифатон ва ноустуврон онҳоро ба ҳалокати худ таҳриф мекунанд. Шояд мо дар ин ҳаёт қодир набоем маънои ҳар порчаи Навиштаҳоро шарҳ диҳем; аммо ҳеҷ нуктаи ҳаётан муҳими ҳақиқати амалӣ нест, ки дар асрорият пӯшида монад. Вақте ки, тибқи тадбири Худо, замоне фаро расад, ки ҷаҳон аз рӯи ҳақиқати барои он вақт озмуда шавад, зеҳнҳо аз ҷониби Рӯҳи Ӯ барангехта хоҳанд шуд, то Навиштаҳоро, ҳатто бо рӯза ва бо дуо, ҷустуҷӯ намоянд, то даме ки як ҳалқа пас аз ҳалқаи дигар ёфта шуда, дар занҷири комил ба ҳам пайванд гардад. Ҳар воқеияте, ки бевосита ба начоти ҷонҳо дахл дорад, ҷунон равшан гардонда хоҳад шуд, ки ҳеҷ кас ниёз надошта бошад иштибоҳ кунад ё дар торикӣ роҳ равад.»

«Ҷунонки мо занҷири нубувватро пайгирӣ намуда омадем, ҳақиқати ошкоршуда барои замони мо равшан дида ва тавзеҳ дода шудааст. Мо барои имтиёзҳое, ки аз онҳо бархурдорем, ва барои нуре ки бар роҳи мо метобад, масъул ҳастем. Онҳое ки дар наслҳои гузашта зиндагӣ мекарданд, барои нуре ки иҷозат ёфта буд бар онҳо битобад, масъул буданд. Зеҳни онҳо нисбат ба нуқтаҳои гуногуни Навиштаҷот машғул мегардид, ки онҳоро меозмуд. Аммо онҳо он ҳақиқатҳоро, ки мо дарк мекунем, намефаҳмиданд. Онҳо барои нуре ки надоштанд, масъул набуданд. Онҳо Китоби Муқаддасро доштанд, ҷунонки мо дорем; аммо вақти кушода шудани ҳақиқати махсус вобаста ба саҳнаҳои хотимагии таърихи ин замин, дар айёми наслҳои охиринаи аст, ки бар замин зиндагӣ хоҳанд кард.»

«Ҳақоиқи махсус мутобиқ ба шароити наслҳо, ҷунон ки онҳо вучуд доштаанд, дода шудаанд. Ҳақиқати ҳозира, ки барои халқи ин насл имтиҳон аст, барои халқи наслҳои бисёр пешин имтиҳон набуд. Агар нуре, ки ҳоло бар мо дар бораи рӯзи шанбеи аҳкоми ҷорум мекурад, ба наслҳои гузашта дода мешуд, Худо онҳоро барои он нур масъул мешуморид». Testimonies, volume 2, 692, 693.

Нав ва Кӯҳан

«Дар ҳар аср инкишофи нави ҳақиқат, паёми Худо ба мардуми он насл вучуд дорад. Ҳақоиқи кӯҳна ҳамагӣ заруранд; ҳақиқати нав аз кӯҳна мустақил нест, балки кушоиш ва тавсияи он аст. Танҳо ҳамон гоҳ, ки ҳақоиқи кӯҳнаро мефаҳмем, метавонем навро дарк кунем. Вақте ки Масеҳ хост ҳақиқати эҳёи Худро ба шогирдонаш бикшояд, Ӯ аз “Мусо ва ҳамаи анбиё” оғоз намуда, “дар ҳамаи Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи Худи Ӯ буд,

барояшон баён кард.” Луқо 24:27. Аммо ин ҳамон нурест, ки дар кушоиши тозаи ҳақиқат медурахшад ва кӯҳнаро ҷалол мебахшад. Касе ки навро рад мекунад ё безътиной менамояд, дар ҳақиқат кӯҳнаро соҳиб нест. Барои ӯ он қувваи ҳаётбахши худро аз даст медиҳад ва ҷуз шакли бечоне наместонад.

Касоне ҳастанд, ки худро ба имон овардан ва таълим додани ҳақиқатҳои Аҳди Қадим мансуб медонанд, ҳол он ки Аҳди Ҷадидро рад мекунанд. Аммо, бо саркашӣ аз пазируфтани таълимоти Масеҳ, онҳо нишон медиҳанд, ки ба он чи падарони муқаддам ва анбиё гуфтаанд, имон надоранд. «Агар ба Мусо имон медоштед, ба Ман низ имон меовардед; зеро ӯ дар бораи Ман навиштааст», — гуфт Масеҳ. Юҳанно 5:46. Пас, ҳатто дар таълими онҳо аз Аҳди Қадим низ ҳеҷ қуввати воқеӣ нест.

«Бисёре аз онҳое ки даъво мекунанд, ки ба Инҷил имон доранд ва онро таълим медиҳанд, дар чунин иштибоҳе мебошанд. Онҳо Навиштаҳои Аҳди Қадимро қанор мегузоранд, ки Масеҳ дар бораи онҳо эълон кардааст: “Онҳо ҳамонҳоянд, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд.” Юҳанно 5:39. Бо рад кардани Аҳди Қадим, онҳо амалан Аҳди Ҷадидро низ рад мекунанд; зеро ҳарду бахшҳои як қулли ҷудонопазиранд. Ҳеҷ кас наметавонад шарияти Худоро ба Инҷил, ё Инҷилро ба шарият ба таври дуруст баён намояд. Шарият Инҷилест, ки таҷассум ёфтааст, ва Инҷил шариятест, ки қушода ғардидааст. Шарият реша аст, Инҷил бошад, гули муаттар ва мевае аст, ки он ба бор меоварад.»

«Аҳди Қадим бар Аҳди Ҷадид нур меафканад, ва Аҳди Ҷадид бар Аҳди Қадим. Ҳар яке аз онҳо ваҳӣи ҷалоли Худо дар Масеҳ аст. Ҳар ду ҳақиқатҳоро пешниҳод мекунанд, ки пайваста ба ҷӯяндаи ҷиддӣ умқиҳои тозаӣ маъниро ошкор хоҳанд сохт». Christ’s Object Lessons, 128.

Ҳақиқати ҳозира, мувофиқи таъриф, «ҳақиқати ошкоршуда»-ест барои як давраи муайяни замон, ки «равшан дида шуда ва фаҳмонда мешавад». Насле, ки дар замонҳои зиндагӣ мекунад, ки «ҳақиқати ҳозира» ошкор мегардад, «масъул» дониста мешавад, ки он ҳақиқатро бипазирад, ё бимирад. Ҳақиқатҳое, ки дар якҷоягӣ «ҳақиқати имтиҳонкунандаи ҳозира»-ро барои «ин насл» ташкил медиҳанд, дар «қушода шудани» ҳақиқатҳое «махсус» дар «иртибот бо саҳнаҳои поёнии таърихи ин замин» таҷассум меёбанд. Ҳақиқат, ва бинобар ин «ҳақиқати ҳозира», аз ҷониби Аҳди Ҷадид дар муносибат ба Аҳди Қадим ба таври рамзӣ нишон дода шудааст. Ҳақиқат бар ду шохид устувор мегардад, ва ҳақиқат оғоз ва анҷом, зоҳирӣ ва рӯҳонӣ, қадимӣ ва муосир, алфа ва омега, аввал ва охир дорад.

Асоси миллериити паёми ғариштаи аввал нисбат ба паёми «ҳақиқати ҳозира»-и ғариштаи сеюм «кӯҳна» мебошад. Онҳое ки «Кӯҳнаро рад мекунанд», «дар амал Навро низ рад мекунанд», зеро ҳар ду қисми як қулли ҷудонашаванда мебошанд.

«Ман зарурати пайғомрасонро дидам, хусусан он ки ҳар қучое бинад, ки таассуб сар бармедорад, онро назорат кунанд ва бисанҷанд. Шайтон аз ҳар тараф фишор меоварад, ва агар мо бар зидди ӯ ҳушёр набоем, ва ҷашмони мо ба ҳилаҳо ва домҳои ӯ қушода набоем, ва тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар надошта бошем, тирҳои оташини шарир ба мо хоҳад расид. Дар Қаломи Худо ҳақиқатҳои бисёр ғаронбаҳо мавҷуданд, аммо он

чизе ки ҳоло рама ба он ниёз дорад, «ҳақиқати ҳозира» аст. Ман хатари онро дидам, ки пайғомрасон аз нуктаҳои муҳими ҳақиқати ҳозира дур шуда, бар мавзӯёҳое таваккуф кунанд, ки барои муттаҳид сохтани рама ва муқаддас гардонидани ҷон мувофиқ нестанд. Шайтон дар ин ҷо аз ҳар имкони мумкин истифода хоҳад бурд, то ба кор зарар расонад.»

«Аммо ҷунин мавзӯёҳо, мисли муқаддасгоҳ, дар иртибот бо 2300 рӯз, аҳкоми Худо ва имони Исо, ба таври комил қодир ҳастанд, ки ҳаракати гузаштаи Омаданро шарҳ диҳанд ва нишон диҳанд, ки мавқеи ҳозираи мо чист, имони шакдоронро устувор созанд ва ба ояндаи пурҷалол яқиният бахшанд. Ман борҳо дидаам, ки инҳо мавзӯҳои асосие буданд, ки паёмрасонҳо бояд бар онҳо таваккуф мекарданд». Early Writings, 63.

«Мақдасгоҳ», дар иртибот бо «2300 рӯз», «аҳкоми Худо» ва «имони Исо», калиди шарҳи «ҳаракати пешини Адвент»-и миллериён аст ва бо ин васила «ба таври комил» шарҳ медиҳад, ки «мавқеи ҳозираи мо чист». Онҳое ки ба «ҳаракати пешини Адвент» «шубҳа» доранд, ба он чизе «шубҳа» доранд, ки ба «ояндаи пурҷалол» «яқинӣ» мебахшад. Он чи ба оянда яқинӣ мебахшад, гузашта аст.

Китоби Юил паёми ҳақиқати ҳозираи имтиҳонкунанда мебошад. Инро шохидони сершумор тасдиқ мекунанд. Юил аз ҷониби Рӯҳи Нубувват ҳамчун «ҳақиқати ҳозира» муайян шудааст, ки мувофиқи гуфтаи Юҳанно дар китоби Ваҳй, шаҳодати Исо мебошад.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ў дод, то ба бандагони Худ чизҳои нишон диҳад, ки ба зудӣ бояд ба амал оянд; ва Ў онро ба воситаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, ошкор намуд; ў ба каломи Худо, ба шаҳодати Исои Масеҳ ва ба ҳамаи он чи дида буд, шаҳодат дод. Ваҳй 1:1, 2.

«Шаҳодат»-и Юҳанно (ки ў «дар бораи он шаҳодат дод») дар се қисм ифода шудааст. Ў «каломи Худо», «шаҳодати Исои Масеҳ» ва «он чиро, ки дидааст», сабт намуд. Дар ду ояти аввали Ваҳй, Юҳанно ҳамчун касе муаррифӣ мешавад, ки атои «рӯҳи нубувват»-ро гирифтааст. Он ато ваҳйи махсуси Каломи Худоро дар бар мегирад, ҳамчунин ваҳйҳои махсусеро, ки ба воситаи суҳанони Масеҳ ба пайғамбар расонида мешаванд; (ё бевосита аз ҷониби Масеҳ ё ба воситаи намоёндагони фариштагонии Ў) ва ин ато ҳамчунин ҳақиқатеро дар бар мегирад, ки ба воситаи хобҳо ва рӯёҳо пешниҳод мегардад. Рӯҳи нубувват шаҳодати Масеҳ аст, ки ба пайғамбар расонида мешавад, ва он ҳамон гуна салоҳият дорад, ки гӯё фаришта ё худи Масеҳ ин суҳанонро гуфта бошад.

Ва ман назди пойҳои ў афтадам, то ўро сачда кунам. Ва ў ба ман гуфт: «Зинҳор, ҷунин макун; ман ҳамқуломи ту ва бародарони ту ҳастам, ки шаҳодати Исоро доранд; Худоро сачда намо, зеро шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст». Ваҳй 19:10.

Ҷабраил муайян месозад, ки ў ҳамхизмате бо Юҳанно аст, ва набояд ба ў сачда карда шавад. Ҷамчунин Ҷабраил муайян месозад, ки «бародароне», ки Юҳанно намоёндагии онҳоро мекунад, «шаҳодати Исо»-ро доранд, ки он «рӯҳи нубувват» аст. «Бародароне», ки Юҳанно намоёндагии онҳоро мекунад, ҳамон яксаду чиҳилу чор ҳазор мебошанд, ва ҳамаи он бародарон «рӯҳи нубувват»-ро доранд.

«Ва онҳо субҳи барвақт бархоста, ба биёбони Тақўаъ берун шуданд; ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, Еҳўшофот истода, гуфт: Маро бишнавед, эй Яҳудо ва шумо, сокинони Ерусалим; ба Худованд Худои худ имон оваред, ва шумо устувор хоҳед шуд; ба пайғамбарони Ў имон оваред, ва шумо комёб хоҳед гардид». 2 Вақоеънома 20:20.

«Ба Худованд Худои худ имон оваред, ва устувор хоҳед шуд; ба пайғамбарони Ў имон оваред, ва комёб хоҳед гардид.»

«Ишаъё 8:20. “Ба шариат ва ба шаҳодат; агар онҳо мувофиқи ин суҳан нагўянд, аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест.” Дар ин ҷо ба пеши қавми Худо ду матн гузошта шудааст: ду шарт муваффақият. Шариате, ки худи Яҳува онро баён кардааст, ва рӯҳи нубувват, ду сарчашмаи ҳикмат мебошанд, то қавми Ўро дар ҳар гуна таҷриба роҳнамоӣ кунанд. Такрори Шариат 4:6. “Ин аст ҳикмати шумо ва фаҳмиши шумо дар назари халқҳо, ки хоҳанд гуфт: Ба яқин, ин халқи бузург қавме ҳикматманд ва соҳибфаҳм аст.”»

«Шариати Худо ва Рӯҳи Нубувват даст ба даст ҳамроҳ мераванд, то калисоро ҳидоят ва насихат намоянд; ва ҳар гоҳ калисо инро бо итоат ба шариати Ў эътироф кардааст, рӯҳи нубувват фиристода шудааст, то онро дар роҳи ростӣ роҳнамоӣ кунад.

«Ваҳй 12:17. “Ва аждаҳо бар зан хашмгин шуд, ва рафт, то бо бақияи насли вай ҷанг кунад, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд.” Ин пешгӯӣ ба таври равшан нишон медиҳад, ки калисои бақия Худоро дар шариати Ў эътироф хоҳад кард ва атои нубувватро хоҳад дошт. Итоат ба шариати Худо ва рӯҳи нубувват ҳамеша мардуми ҳақиқии Худоро фарқ кунондааст, ва имтиҳон одатан бар зухуроти ҳозира дода мешавад.»

«Дар айёми Ирмиё мардум дар бораи паёми Мўсо, Илёс ё Алишо ҳеҷ шакке надоштанд, вале онҳо паёмеро, ки аз ҷониби Худо ба Ирмиё фиристода шуда буд, зери шубҳа қарор дода, онро канор гузоштанд, то он даме ки қувату таъсири он барбод рафт ва дигар ҳеҷ илоҷе намонд, ҷуз ин ки Худо онҳоро ба асирӣ бубарад.

«Ҳамчунин, дар айёми Масеҳ мардум дарёфта буданд, ки паёми Ирмиё ҳақ буд, ва худро қонеъ месохтанд, то бовар кунанд, ки агар дар рӯзгори падарони худ зиндагӣ мекарданд, паёми ўро мепазируфтанд; вале ҳамзамон паёми Масеҳро, ки ҳамаи анбиё дар бораи Ў навишта буданд, рад мекарданд.

«Ҳангоме ки хабари фариштаи сеюм дар ҷаҳон бархост, ки бояд шариати Худоро ба калисо дар тамоми пуррагӣ ва қудрати он ошкор созад, бахшоиши нубувват низ дарҳол барқарор карда шуд. Ин бахшоиш дар рушд ва пешбурди ин хабар нақши бисёр барҷаста бозидааст.

«Чун дар робита ба тафсири Навиштаҳо ва усулҳои меҳнат ихтилофи ақидаҳо ба миён омадааст, ки барои беқувват сохтани имони имондорон ба паём ва барои ба ихтилоф андохтани қор хос мебошанд, рӯҳи нубувват ҳамеша ба вазъият нур андохтааст. Он ҳамеша ба ҷисми имондорон ягонагии андеша ва ҳамоҳангии амалро овардааст. Дар ҳар бӯҳроне, ки дар ҷараёни рушди паём ва пешрафти қор ба миён омадааст, онҳое ки устуворона ҷонибдори шариати Худо ва нури Рӯҳи нубувват истодаанд, пирӯз шудаанд

ва кор дар дасти онҳо ривоч ёфтааст». Loma Linda Messages, 33, 34.

Китоби Юил дар Рӯҳи Нубувват бевосита ҳамчун «ҳақиқати ҳозира» муайян шудааст, ки мувофиқи гуфтаи Юҳанно дар китоби Ваҳй, шаҳодати Исо мебошад. Он ҳамчунин бевосита дар Каломи Худо тасдиқ карда шудааст. Ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувват китоби Юилро бевосита ба рӯзҳои охир татбиқ мекунанд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар аз он сухан гуфт, ки барои замони мо; бинобар ин нубуввати онҳо барои мо эътибор ва қувват дорад. «Ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва барои панду насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо охирҳои ҳақон расидааст». 1 Қўринтиён 10:11. «На барои худ, балки барои мо онҳо он чизҳоро хизмат мекарданд, ки алҳол ба шумо аз ҷониби касоне эълон шудааст, ки бо Рӯҳулқудс, ки аз осмон фиристода шудааст, башоратро ба шумо мавъиза кардаанд; чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар андозанд». 1 Петрус 1:12. ...»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои худро барои ин насли охирин ҷамъ оварда, якҷо бастааст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва рӯйдодҳои ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калосо тақрор шудаанд ва тақрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Нубуввати Юил «дар амал» аст «бар» онҳое ки «интиҳои олам бар онҳо расидааст». «Дар амал» танҳо бар он таъкид мекунад, ки «ҳақиқати ҳозира» ҳамеша як имтиҳон аст, ва онҳое ки аз ин имтиҳон ноком мешаванд, бо ҷунин шахсиятҳои Китоби Муқаддас, мисли Яҳудо, ифода ёфтаанд.

«Панд андар панде бар гӯши Яҳудо беасар меафтад. Ҷи бисёранд имрӯз онҳое ки аз паи қадамҳои ӯ мераванд. Дар рӯшноии шарияти Худо, одамони худҳо ҳислатҳои бади худро мебинанд, вале ислоҳоти лозимаро ба амал намеоранд ва аз як ҳолати гуноҳ ба ҳолати дигари гуноҳ пеш мераванд.»

«Дарсҳои Масеҳ ба замону насли худи мо дахл доранд. Ӯ гуфт: “На фақат барои инҳо дуо мегӯям, балки барои онҳое низ, ки ба воситаи каломи эшон ба Ман имон хоҳанд овард.” Ҳамин шаҳодат дар ин рӯзҳои охир ба мо оварда мешавад, ки ба Яҳудо оварда шуда буд. Ҳамон дарсҳое, ки ӯ натавонист дар зиндагии худ ба амал оварад, ба одамоне мерасанд, ки мешунаванд, ва боз ба ҳамон гуна ноком мешаванд, зеро гуноҳи худро тарк намекунанд.» Review and Herald, March 17, 1891.

Юҳанно дар тамоми китоби Ваҳй намунаи халқи Худо дар айёми охир мебошад, ва дар он ки ба Патмос бадарға карда шуд, Юҳанно онҳоеро намояндагӣ мекунад, ки дар бӯҳрони қонуни якшанбе таъкиб мешаванд. Ӯ сабаби маҳбус гардидани худро баён мекунад.

Ман, Юҳанно, ки ҳам бародари шумо ҳастам ва ҳам шарикӣ шумо дар мусибат ва дар подшоҳӣ ва сабри Исои Масеҳ, дар ҳазирае будам, ки Патмос номида мешавад, ба хоҳири каломи Худо ва ба хоҳири шаҳодати Исои Масеҳ. Ваҳй 1:9.

Юҳанно ба хоҳири Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват таъкиб карда шуд. Чаро садо чихилу чор ҳазор ба сабаби Рӯҳи Нубувват таъкиб мешаванд? Аввалин ҳақиқате, ки набӣ Юил муайян месозад, иртидои калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум аст. Вақте ки ҳавворӣ Петрус

муайян кард, ки Панतिकост ичрои китоби Юил буд, Петрус инро дар ҷавоб ба ҳамлаи яҳудиён ба зуҳури «забонҳо» баён намуд. Яҳудиён, ки он замон дар айёми охир Адвентистони рӯзи ҳафтумро тимсол мекарданд, баҳс мекарданд, ки Петрус ва онҳое ки паёмро эълон менамуданд, «маст» мебошанд. Адвентистони рӯзи ҳафтум бар зидди паёми борони охир хоҳад ҷангид, ҷунонки яҳудиёни замони Петрус карданд. Онҳо ҷунин мекунанд, зеро онҳое ки паёми озмоишқунандаи «ҳақиқати ҳозира»-и борони охириро эълон менамоянд, ҳақоиқи бунёдии «кӯҳна»-ро доранд, зеро ҳақиқати нав ҳамеша бар ҳақиқати кӯҳна асос меёбад. Ирмиё қавми Худоро дар замони борони охир даъват кард, ки дар роҳҳои кӯҳна роҳ раванд ва ба садои карнаи посбон гӯш диҳанд, вале онҳо рад мекунанд. Паёми ҳақиқати бунёдии «кӯҳна» ба таври рамзӣ бо «ҳафт замон»-и Левизод 26 ифода шудааст, ки муносибати аҳдиро аз рӯи Шанбеи замин баён мекунад.

«Ман дидам, ки калисои номӣ ва адвентистони номӣ, мисли Яхудо, моро ба католикҳо таслим хоҳанд кард, то нуфузи онҳоро ба даст оваранд ва бар зидди ҳақиқат бароянд. Он вақт муқаддасон қавме ноаён хоҳанд буд, ки ба католикҳо кам маълуманд; аммо калисоҳо ва адвентистони номӣ, ки аз имон ва ойинҳои мо огоҳанд (зеро онҳо моро ба сабаби шанбе бад медиданд, ҷун онро рад карда наметавонианд), муқаддасонро таслим хоҳанд кард ва онҳоро ба католикҳо ҳамчун қасоне хабар хоҳанд дод, ки муассисаҳои мардумро нодида мегиранд; яъне онҳо шанберо рӯи мекунанд ва якшанберо нодида мегиранд.»

«Он гоҳ католикон ба протестантон амр хоҳанд дод, ки пеш раванд, ва фармоне содир хоҳанд кард, ки ҳар касе ки рӯзи якуми ҳафтара ба ҷойи рӯзи ҳафтум рӯи накунад, кушта шавад. Ва католикон, ки шумораашон бисёр аст, аз протестантон ҷонибдорӣ хоҳанд кард. Католикон қудрати худро ба сурати ҳайвон хоҳанд дод. Ва протестантон ҳамон гуна амал хоҳанд кард, ки модари онҳо пеш аз онҳо амал карда буд, то муқаддасонро нобуд созанд. Аммо пеш аз он ки фармони онҳо натиҷа диҳад ё самар оварад, муқаддасон бо Овози Худо ҳалос хоҳанд шуд». Spalding and Magan, 1, 2.

Ду бор Хоҳар Уайт «калисои номӣ» ва «адвентистони номӣ»-ро муайян мекунад, дар ҳоле ки миёни ин ду «гурӯҳи номӣ» ва «католикҳо» фарқ мегузорад. «Калисои номӣ» ва «адвентистони номӣ» онҳое, ки бо Петрус ва Юҳанно намоёндагӣ шудаанд, «бад медиданд», «ба сабаби шанбе, зеро онро рад карда наметавонианд». Калисои номӣ ва католикҳо ҳақиқати Шанбеи рӯзи ҳафтумро «рад карда» наметавонанд, ва «адвентистони номӣ» «ҳафт замон»-и Ибодат 26-ро, ки амри шанбегии замин аст, «рад карда» наметавонанд. Калисои номӣ ва католикҳо наметавонанд «рад кунанд», ки Шанбеи рӯзи ҳафтум ҳақиқати библиявӣ «бунёдӣ» аст, ва «адвентистони номӣ» наметавонанд «рад кунанд», ки «ҳафт замон»-и Ибодат 26 ҳақиқати миллери «бунёдӣ» аст.

Асирии Юҳанно дар Патмос намоёндагии он яксаду чилу ҳазореро мекунад, ки ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувватро нигоҳ медоранд, ва ки махсусан аз берун барои шанбеи рӯзи ҳафтум таъкиб мешаванд ва аз дарун барои шанбеи соли ҳафтум барои замин таъкиб мегарданд. Аз ин сабаб, шаҳодати Юҳанно дар бораи он ки чаро ӯ дар ояти нӯҳум таъкиб мешуд, бо шанбеи ояти даҳум ва паёме аз гузашта («паси сар») аз «овози бузург»,

монанди «карнай», пайравӣ мешавад.

Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарики шумо дар мусибат ва дар подшоҳӣ ва сабри Исои Масеҳ низ ҳастам, ба хотири каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҷазирае будам, ки Патмос номида мешавад. Дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам, ва аз паси худ овози баланде, мисли садои карнай, шунидам. Ваҳй 1:9, 10.

Юҳанно онҳоро намояндагӣ мекунад, ки дар 9/11 овози карнаи фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳро шуниданд, ки халки Худоро ба бозгашт ба «роҳҳои қадим»-и Ирмиё даъват мекард. Он овози бузург ҳамчунин хушдори карнаи ҳафтум буд, ки он низ войи сеюм аст.

Хоҳар Уайт сабт кардааст, ки «Китоби Муқаддас ганҷинаҳои ҳудро барои ин насли охирин чамъ оварда, бо ҳам пайваста нигоҳ доштааст». Китоби Юил яке аз он «ганҷинаҳои» Китоби Муқаддас аст, ки дар «рӯзҳои охир» ҳақиқати ҳозира мебошад. Дар вақти Панतिकост, Петрус муайян кард, ки ҳамон вақт китоби Юил дар ҳоли иҷро шудан буд. Петрус, чунон ки Юил низ, «камтар барои» давраи замони Панतिकост сухан гуфт, нисбат ба «замони» мо. Давраи замони Панतिकост борони пешин барои Давраи масеҳӣ буд. Панतिकост оғози Давраи масеҳиро нишон медиҳад ва бо ин кор анҷоми Давраи масеҳиро ба тасвир меорад. Анҷоми Давраи масеҳӣ замони борони ақиб аст, чунон ки Панतिकост намунаи он буд. Бинобар ин, Петрус рамзи қавми Худо дар анҷоми Давраи масеҳӣ мебошад, ки бо истифода аз китоби Юил иҷро шудани рехтани Рӯҳулқудсро муайян мекунанд.

Лекин Петрус, он ёздаҳ кас билан барпо туриб, овозини баланд қилди ва уларга деди: «Эй Яҳудия эркаклари ва Қуддусда яшовчиларнинг ҳаммаси, бу сизларга маълум бўлсин, ва сўзларимга қулоқ солинг: Чунки булар, сизлар гумон қилганингиздек, маст эмаслар, зеро ҳали куннинг учинчи соатидир. Лекин бу — Юил пайғамбар орқали айtilган нарсанинг ўзидир: “Ва охири кунларда шундай бўлажак, — дейди Худо, — Мен Ўз Рухимдан ҳар қандай танадаги инсон устига қуйаман; ўғилларингиз ва қизларингиз башорат қиладилар, ёшларингиз ваҳийлар кўрадилар, қарияларингиз тушлар кўрадилар; ҳатто Ўз қулларим ва чўриларим устига ҳам ўша кунларда Рухимдан қуйаман, ва улар башорат қиладилар; юқорида осмонда мўъжизаларни ва пастда ерда аломатларни кўрсатаман: қон, олов ва тутун булути; Раббимизнинг улуғ ва даҳшатли куни келишидан олдин қуёш зулматга, ой эса қонга айланади; ва шундай бўлажакки, Раббининг номини чақирган ҳар бир киши нажот топади”. Ҳаворийлар 2:14–21.

Барои донишҷӯи комёби нубувват будан, фаҳмиши устуворе зарур аст, ки анҷоми ҷаҳон дар ривояти таърихии Навиштаҷот ба таври «хат бар хат» тасвир шудааст. Ба ин ҳақиқат он низ вобаста аст, ки ҳуди анбиё қавми Худоро дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунанд. Юъайл китоби ҳудро дар рӯзҳои охир ҷой медиҳад, зеро он наздик омадани «рӯзи Худованд»-ро эълон мекунад.

Дар Сион карнай навозед, ва бар кӯҳи муқаддаси Ман бонги изтироб баланд кунед; бигзор ҳамаи сокинони замин ба ларза оянд, зеро ки рӯзи Худованд меояд, зеро ки он наздик аст. Юил 2:1.

«Шох» ҳамчун рамз, дар миёни маъноҳои дигар, паёми хушдордиҳандаро ифода мекунад. Ба ҳайси рамз, шох метавонад вобаста ба матн як давраи вақт, ё як лаҳзаи муайяни вақт, ё ҳар ду рои ифода намояд. Шох ҳамчунин довариро ифода мекунад. Иди шохҳо, ки даҳ рӯз пеш аз Рӯзи Каффорат баргузор мегардид, хушдоре аз довари наздикшаванда буд.

«рӯзи Худованд» вобаста ба матни порчае, ки дар он ин ибора ба кор рафтааст, ё як лаҳзаи муайяни вақтро ифода мекунад ё як давраи вақтро. «рӯзи Худованд» метавонад рамзи довари иҷроиявӣ бошад, ки ба сурати ҳафт балои охирин тасвир шудааст, ё он метавонад довари иҷроиявӣ дар поёни ҳазорсолаи ҳазорсола бошад. Дар ҳар ду ҳолат, карнай довари иҷроиявии Худоро муайян месозад. Пас, «рӯзи Худованд» метавонад ҳам нуқтаеро ифода намояд, ки дар он ҷазои Худо фуруд оварда мешавад, ва ҳам давраи вақтро, ки дар он ҷазоҳои Худо фуруд оварда мешаванд.

«Карнай» низ чун «рӯзи Худованд» метавонад ҳам як нуқтаи замон ва ҳам як давраи замонро ифода намояд, чунон ки инро нуқтаҳо ва давраҳои таърихӣ, ки аз ҷониби ҳафт карнаи Ваҳй, бобҳои ҳаштум ва нӯҳум, намояндагӣ мешаванд, шаҳодат медиҳанд. «Рӯзи Худованд», ки Юбил онро бо «карнае», ки бояд навохта шавад, муарриф мекунад, ҳам як нуқтаи замон аст ва ҳамчунин як давраи замон, ки аз он вақт оғоз меёбад, ки довари мурдагон ба анҷом расид ва довари зиндагон оғоз ёфт. Дар 9/11 карнае навохта шуд, ки расидани довари зиндагонро ҳамчун як нуқтаи замон нишон дод, ва ҳамчунин 9/11-ро ҳамчун оғози давраи довари зиндагон муайян кард.

Пас, ҳоло низ, мегӯяд Худованд, бо тамоми дили худ, бо рӯза, бо гиря ва бо навҳа ба сӯи Ман бозгардед; ва дилҳои худро бишикофед, на либосҳои худро, ва ба сӯи Худованд Худои худ бозгардед; зеро Ё бахшоянда ва меҳрубон аст, дар ғазаб оҳиста ва дар эҳсони Худ бузург, ва аз бадӣ ки мефиристад, бозмегардад. Кист, ки донд, шояд Ё бозгардад ва раҳм кунад, ва паси Худ баракате боқӣ гузорад, яъне ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтани барои Худованд Худои шумо? Дар Сион карнай навозед, рӯзаеро тақдис намоед, маҷлиси ботантанаро даъват кунед. Юил 2:12–15.

Ин бори дувум аст, ки Юил амр медиҳад, то карнай навохта шавад. «Карнайҳо» дар Юил ҳам огоҳиҳо аз ҳукми иҷрошавандаи наздикшавандаи ҳафт балои охирин мебошанд ва ҳам дар заминаи даъвати Лаодикея ба тавба ва анҷоми наздикулвукӯи муҳлати файз қарор доранд.

Бо тамоми овоз нидо кун, дарег мадор, овози худро мисли карнай баланд намо, ва ба қавми Ман гуноҳашонро, ва ба хонаи Яқуб хатоҳояшонро нишон деҳ. Ишаё 58:1.

Ишаё, Юил, Юҳанно ва Петрус ҳама намояндагии яксаду чилу чор ҳазори рӯзҳои охирро мекунанд; ҳамчунин Ирмиё низ чунин мекунад, ки муайян месозад кай бояд карнай навохта шавад.

Худованд чунин мегӯяд: «Дар роҳҳо биистед ва бубинед, ва дар бораи роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он роҳ равед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Аммо онҳо гуфтанд: «Дар он роҳ нахоҳем рафт». Ҳамчунин нозирон бар шумо таъйин кардам, ки мегӯянд: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш

нахоҳем дод». Ирмиё 6:16, 17.

Сур дар ин рӯзҳои охир дар 11-уми сентябр садо дод, ва он гоҳ борони охирин бар онҳое фурӯ рехтан гирифт, ки роҳи некро интиҳоб карданд ва дар он қадам заданд. Маҳз он вақт фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳум фуруд омад.

«Борони охирин бояд бар қавми Худо фуруд ояд. Фариштаи пуриқтидоре бояд аз осмон нозил шавад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Вақте ки биноҳои бузурги Нью-Йорк дар 11 сентябр фурӯ оварда шуданд, фариштаи қавӣ нозил гардид ва борони охирин ба боридаи оғоз кард.

«Оё акнун чунин суҳан паҳн шудааст, ки ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд аз ҷониби мавҷи азими баҳр рӯфта ва нест карда шавад? Ман ҳеҷ гоҳ инро нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо ошӯна ба ошӯна қомат меафрозанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рух хоҳад дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро саҳт ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба амал хоҳанд омад.” Тамоми боби ҳаждаҳуми китоби Ваҳй ҳушдорест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ба таври махсус дар бораи он чи бар Нью-Йорк хоҳад омад, ба ман нуре дода нашудааст, ҷуз ин ки медонам: рӯзе биноҳои азими он ҷо аз гардиш ва вожгунии қудрати Худо фурӯ хоҳанд афтод. Аз нуре, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки харобӣ дар ҷаҳон аст. Як калима аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати азими Ӯ, ва ин иншооти азим фурӯ хоҳанд рехт. Манзараҳои рух хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем.» Review and Herald, July 5, 1906.

Рӯзи 11 сентябр борони охирон пешакӣ, қабл аз пурра рехта шудани он дар замони қонуни якшанбе, ба пошидаи оғоз кард.

«Кори бузурги Инчил набояд бо зоҳиршавии қудрати Худо камтар аз он чи оғози онро нишон дода буд, ба анҷом расад. Нубувватҳои, ки дар рехта шудани борони аввал дар оғози Инчил иҷро шуданд, боз дар борони охир дар анҷоми он бояд иҷро гарданд. Инҳоянд “замонҳои тароват”, ки ҳавворӣ Петрус ба онҳо ҷашм дӯхта буд, ҳангоме ки гуфт: “Пас, тавба кунед ва рӯҷӯ намоед, то гуноҳҳои шумо маҳв карда шаванд, вақте ки замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ӯ Исоро хоҳад фиристод.” Аъмол 3:19, 20.» Муборизаи Бузург, 611, 612.

Иҷрои комили «замонҳои тароват» дар ҳоле ба амал меояд, ки шумо зинда ҳастед, зеро ҳушдор ин аст, ки «тавба кунед», ва агар мурда бошед, анҷом додани он номумкин аст. «Замонҳои тароват» он гоҳ фаро мерасад, ки «гуноҳҳои» ҷонҳои зинда ҳанӯз ҳам метавонанд «маҳв карда шаванд». «Замонҳои тароват» аз 9/11 оғоз ёфт, ва ба ин васила оғози довари зиндагонро муайян кард. Панतिकост дар поёни давраи инчил тақрор мешавад. Вақте ки «замонҳои тароват» фаро расид, воқеаҳои, ки дар Панतिकост намунавӣ гардида буданд, ба тақрор оғоз карданд.

«Бо орзуи самимона ман ба он замон менигарам, ки воқеаҳои рӯзи Панतिकост бо қудрате ҳатто бузургтар аз он маврид тақрор хоҳанд шуд. Юҳанно мегӯяд: “Ба фариштаи

дигареро дидам, ки аз осмон фуруд меомад ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.” Он гоҳ, чунон ки дар айёми Пантикост буд, мардум ҳақиқатро, ки ба онҳо гуфта мешавад, ҳар кас ба забони худ, хоҳанд шунид.»

«Худо метавонад ба ҳар ҷоне, ки самимона меоҳад ба Ӯ хизмат кунад, ҳаёти нав бибахшад, ва лабҳоро бо ангишти сӯзоне аз қурбонгоҳ ламс намояд, ва сабаб гардад, ки онҳо дар ситоиши Ӯ фасеҳ гарданд. Ҳазорон овоз бо қудрате фаро гирифта хоҳанд шуд, то ҳақоиқи ачиби Каломи Худоро эълон намоянд. Забони лакнатдор кушода хоҳад шуд, ва тарсончак қавӣ гардонида хоҳад шуд, то ба ҳақиқат бо шаҳодати далерона гувоҳӣ диҳад. Худованд қавми Худро мадад кунад, то маъбади ҷонро аз ҳар навъ палидӣ пок созанд, ва бо Ӯ чунон иртиботи наздикро нигоҳ доранд, ки хангоме ки борони охириин фуру рехта шавад, онҳо шарикони он гарданд». Review and Herald, July 20, 1886.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва фариштае, ки бо ман суҳан мегуфт, боз омад ва маро бедор кард, мисли марде ки аз хоби худ бедор карда мешавад, Ва ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Нигаристам, ва инак, як ҷароғдон, ҳамааш аз тилло, бо косае бар сари он, ва ҳафт ҷароғи он бар он, ва ҳафт кубур ба он ҳафт ҷароғ, ки бар сари он ҳастанд; Ва ду дарахти зайтун назди он, яке бар ҷониби рости коса, ва дигаре бар ҷониби чапи он».

Пас ман ҷавоб дода, ба фариштае ки бо ман суҳан мегуфт, гуфтам: «Эй хоҷаи ман, инҳо чистанд?» Он гоҳ фариштае ки бо ман суҳан мегуфт, ҷавоб дода, ба ман гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд?» Ва ман гуфтам: «Не, эй хоҷаи ман».

Пас ӯ дар ҷавоби ман суҳан ронда, гуфт: «Ин аст каломи Худованд ба Заруббобил, ки мегӯяд: “На бо қудрат ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман”, мегӯяд Худованди лашкарҳо». Закарё 4:1–6.